

Ștefăniță Vodă

Vasile Alecsandri

Frunză verde meri creștești,
În oraș la București,
L-ale case mari domnești
De se văd în Stoienești,
Mândră masă e întinsă
Și de mari boieri cuprinsă.
Tot boieri de-a oștilor,
Puterea domniilor
Și groaza dușmanilor.
Iar în capăt cine șede?
Ștefăniță Domn se vede,
Dar nici bea, nici veselește,
Ci cu ochii lung privește
La copila Dihului,
Surioara Mihului,
Mihului voinicului
Din valea Cobiului.
Că e mândră ca o floare,
Și de ochi fermecătoare,
Și de suflet iubitoare,
Unde-o vede Domnul moare!
„Copiliță, drăguliță,
Cu sân alb de porumbiță,
Umple cupa mea de vin,
Ție, dragă, s-o închin
Ș-apoi cântă-mi viers de dor
Cu glas dulce, răpitor,
Cântă-ți, dragă, cântecul,
Că mi-e drag ca sufletul!”
Copilița se închină
Ca o floare de grădină
Și-i întinde-o cupă plină,
Apoi zice încetișor
Un viers dulce, plin de dor:
„Frunză verde stejărel,
Am un frate voinicel
Și mă tem amar de el!
Frunză verde măr domnesc,
Am un Domn care-l iubesc
Și de dânsul mă-ngrijesc.
Vai de mine' cum să fac
Pe-amândoi să mi-i împac,
Să-mi fie traiul pe plac!”

Copilița nu sfârșea
Și Domnul astfel grăia:
„Copiliță, mândruliță,
Cu sân alb de porumbiță,
Nu mai plânge, că-n curând
Împlini-voi al tău gând.
Voi, boieri ce ospătați,
Stați și nu mai închinați,
Cuvântul să-mi ascultați
Toți călări și înarmați
Cu săgeți, cu buzdugane,
Și la brâie cu arcane,
Ca să mergem despre soare
Să facem o vânătoare
După urși și căprioare,
După păsări gălbioare
Ce sunt bune de mâncare
Și plăcute la cântare!”

II

Când de zi se lumina,
Boierii se aduna
Și pe cai încăleca,
Și cu Domnul toți pleca,
Înspre munți la vânătoare,
După urși și căprioare,
După păsări gălbioare.
Și mergeau, frate, mergeau
Până-n munți că ajungeau,
Iar când soarele-apunea,
Iată că se întâlnea
C-un cioban cu fluieraș
Și cu port de oltenaș.
Domnu-n cale-i se oprea
Și din gură-așa grăia:
„Ciobănaș cu fluieraș,
Puișor de oltenaș,
Cunoști calea codrului
De prin munții Crișului?
Cunoști fagul Mihului
Din codrul Cobiului?”
„Cunosc calea codrului
Până-n fundul fundului,
Știu și fagul Mihului
Din codrul Cobiului”.
„De știi locurile bine,
Nu mă-i duce tu pe mine?”

„Ba, te-oi duce eu pe tine
De-i lăsa tu oștile
Să-mi păzească oile,
Că de-oi pierde-o mieluşea
Oi slugi un an pe ea,
Și de-oi pierde un mieluşel
Oi slugi doi ani pe el”.
Domnul oștile lăsa,
Cu ciobanul se lua,
Singur, singur, singurel
Pe o zare de muncel.
Iar ciobanul se-ndrepta
Către munți și mi-l purta
Pe cărări și pe potici
Ce-s călcate de voinici,
Prin hățiș, prin cărpiniș,
Unde nu-i loc de cârniș,
El mergea, frate, mergea
Pân’ ce-n codru ajungea
Drept la fagul Mihului,
Lăcașul voinicului.
Când de fag s-apropia,
Ciobănașul se oprea
Și din gură-așa grăia:
„Iată fagul Mihului,
Mihului voinicului!
Iar pe Mihul dacă-l vrei,
Cată drept în ochii mei!”

III

Domnul drept la el căta,
Ochii lui se încrunta.
Iar ciobanul se schimba,
Gluga lui își arunca
Și deodată se-arăta
Cu zelar, cu buzdugan,
Cu haine de căpitan.
Apoi drept la Domn căta
Și-n glas mare cuvânta:
„Alei! Doamne din domnie!
Ieri ai fost dat la beție;
Astăzi veniși la trezie,
Dar n-ai prins la cuminție.
Ce păcate te-au împins
Paloșul de ți-ai încins?
Fostu-ți-a silă de tine
De te-ai luat după mine.

Ori că nu te-ai săturat
Pe-a mea soră c-ai furat
Și-ai făcut cu ea păcat
Făr-a te fi cununat?
Dar gândit-ai că păcatul
Își urmează vinovatul
Și că-n lume orice faptă
Are faptă și răsplată?"
Și cum sta și cum zicea
O frunză de fag smucea
Si-ntre buze o punea
Și suna hoțis din ea.
Frunza-n patru că plesnea,
Codrul negru clocotea,
De-un lung chiot chiotea,
De-un greu tropot tropotea,
Și împrejur-le deodată
Se ivea o mândră ceată,
O ceată de voinicei,
Lotri, pușori de zmei,
Cu căciuli stogoșate,
Cu chebe roșii pe spate,
Și mustăți de varvaric
Cum stă bine la voinic.
Lângă el cât îi zărea,
Mihul astfel le grăia:
„Frații mei, neferii mei,
Lotri, pușori de zmei!
Îl vedeți voi pe ist om?
El e mare, căci e Domn,
Dar, cât e de Domn și mare,
Minte coaptă încă n-are!
Hai, copii, de mi-l luați,
Prin săbii să-l fluturați,
Dar nimic să nu-i stricați,
Cale bună să-i lăsați,
Că de-i Domnul priceput
E destul câte-a văzut
Ca să afle, ca să știe:
Cu Mihul nu-i de glumie!"
Domnul pe gânduri cădea
Ș-apoi astfel răspundea:
„Mihule, bujorule,
Frate, frățiorule!
Eu la mână ți-am picat,
Tu de moarte m-ai scăpat.
Când la mână mi-i pica,
Eu de moarte te-oi scăpa.

Vină mâini tu la domnie
Ca să vezi o cununie,
Cununia Domnului
Cu sora voinicului,
S-o fac mie soțioară,
S-o fac ție Domnișoară!"
Astfel Domnul cuvânta,
Și din codru se-nturna,
Iară codrul răsuna:
„Să trăiești, măria ta!"